

Fra: Nanna G. [mailto:tilna@findmail.dk]

Sendt: 25. februar 2007 22:48

Til: Lone Dybkjær

Cc: Elisabeth Geday; Elisabeth Arnold; Simon Emil Ammitzbøll; Marianne Jelved

Emne: Forældreansvarsloven!!!

Cand.scient.soc. Nanna Gersov

Tårnbystræde 3

2770 Kastrup

32 52 01 48

Kære **Lone Dybkjær, Det Radikale Venstre**

Jeg skriver til dig i håbet om at få en dialog med dig vedrørende Forældreansvarsloven, idet jeg fulgte debatten ved 1. behandlingen den 20. februar. Senere vil jeg offentliggøre korrespondancen således at andre, som måtte være interesserede, kan få et indblik. Jeg skriver også til de andre ordførere med udgangspunkt i deres respektive taler.

Du fortæller, at du føler dig som mor til tanken om fælles forældremyndighed. Ja, det er du vel også. Du er jo også æresmedlem i Foreningen Far og burde vel af den grund være inhabil i denne sag? – Men hvad ved jeg, Martin Henriksen og Lissa Mathiassen kunne vel så også kaldes inhabile, idet de jo begge hyldes af medlemmer af denne forening.

Efter min mening burde I revurdere denne tanke i lyset af den stigende undertrykkelse, kvinder udsættes for i dag. I den situation er det ikke særlig passende at fortælle kvinder, at de ikke fortjener selv at kunne træffe beslutninger vedrørende de børn, som disse kvinder gør alt for skal få et godt liv.

Vor tids kvinder – ikke mindst de unge – bliver trynet ned i sølet af en kvindeundertrykkende kultur, som buldrer frem. Disse kvinder har ikke brug for løftede pegefingre fra hverken dig eller Lissa Mathiasen som fortæller dem, hvordan de skal gebærde sig som mødre og hvordan de ydmygt skal spørge de genetiske fædre om lov til dette eller hint. Den kvindes rolle, I prøver på at sælge til disse kvinder, duer ikke. Den mangler power, den mangler selvbevidsthed. I er selv stærke kvinder. Så skal I også tillade andre kvinder at være det.

Fælles forældremyndighed er ikke noget reelt fællesskab, når mandens adfærd er patriarkalsk, hvad der er tilfældet for mange mænd. Det er af samme grund heller ikke ligeværdigt. Ret og pligt følges ikke ad. Kvinden slider i det for sit barn, men får ikke de rettigheder, som burde følge med. I stedet kan faderen sidde med korslagte arme og udøve magt og kontrol over sin ejendom – barnet – og sin tjener – kvinden.

Når mænd higer efter dette, skyldes det deres patriarkalske opdragelse. De lærer, at magten tilhører mænd og at det er unaturligt for en mand, at skulle indrette sig på vilkår fastsat af kvinder og børn. Det er en voldskultur, som skræmmer og kuer kvinden og opdrager hende til underdanighed, selvdudlættelse og til at rette eventuelle bebrejdelser imod sig selv eller andre kvinder.

Manden rager til sig som tilværelsens herre sådan som vi ser det med prostitution, pornografi, i seksualkulturen, i magtens korridorer, hvor mændene residerer såvel som i medieverdenen, hvor mænd undertrykker kvinders synspunkter.

Manden må i vor kultur opføre sig som han vil og vælte sig i tilværelsens goder. Når de moralske opstød så kommer, rettes de imod kvinder. Må de nu eller må de ikke få abort. Og hvis de får det, skal de i hvert fald have dårlig samvittighed.

Prævention er kvindernes ansvar. Og får de barnet, selv om en abort måske havde været bedre, må de sandelig også tage konsekvenserne. Så står de og barnet til rådighed for den pågældende mand i de næste 18 år, hvis det behager ham.

Så kan han få hånds- og halsret over en kvinde og hendes barn. Bare fordi hun føjede ham og undlod at kræve, at han brugte kondom. Jo, kvinder gør så meget for at være mændene maksimalt tilpas. For det opdrages de til. Og de får sandelig også lov til at betale prisen. For at have været for søde og eftergivende på det forkerte tidspunkt.

I ideologien omkring tvungen fælles forældremyndighed er det kvindens behov som mor, som undertrykkes. Hun afmægtiggøres og forhindres derved i at udfolde sig selv som mor og udøve den magt, som hun nødvendigvis må have for at kunne bestride sin rolle. Mange kvinder må i dag leve med, at de intet ved om hvordan deres barn har det, når det er til samvær. Fordi emnet er alt for følsomt til at blive talt om. Er det et rimeligt vilkår at byde en mor? For slet ikke at tale om barnet, som må have det forfærdeligt.

Ligestilling handler også om at kvinders behov ikke skal fejles ind under gulvtæppet og underordnes mandens behov. Barnets behov er ikke at have en underdanig mor, som føler sig ulykkelig og afmægtig. Det kan de opvoksede generationer af piger ikke være tjent med. Undertrykkes deres mødre, er de selv de næste, der står for tur. Og opdrages drengene til at tro, at faderen er familiens overhoved og den, der har det afgørende ord – selv når han bor et helt andet sted – så vil de forvente samme rolle til sig selv som voksne. Derved videreføres et undertrykkende patriarkalsk kønsrollemønster til de næste generationer.

Du tilkendegiver, Lone Dybkjær, at du gerne lytter til forslag fra de mange, som henvender sig, hvilket er positivt. Men det er ikke nok at I retter i nogle kommaer til at rette op på den ekstremt diskriminerende beslutningsproces, som er gået forud. Antidiskrimination er et af Jeres kendetegn som parti. Derfor bør I gå stærkt imod den diskrimination af kvinder, som sker med denne lov. I burde forlange, at den helt blev taget af bordet.

Jeg har selv henvendt mig til Det Danske Institut for Menneskerettigheder og anmodet om at de gennemgår lovforslagene i forhold til de gældende menneskerettighedskonventioner – FN, Cedaw, Børnekonventionen. Jeg ville være glad, hvis du Lone Dybkjær, var den der støttede dette initiativ. Mange andre love gennemgås her før de vedtages. Jeg synes der bør være tid til dette, før loven vedtages. Kvinders menneskerettigheder – og børns – bør ikke have så lav en prioritet, at man ikke vil ofre tid på dette arbejde.

Du nævner specielt fra folketingets talerstol, at der kunne tages mere højde for situationer, hvor vold indgår. Det er der sikkert hårdt brug for.

Jeg mener at vold diskvalificerer til forældremyndighed såvel som samvær. Vold er en kriminel handling, som alle har ret til at blive beskyttede imod. Ingen bør påtvinges at omgås en person, som man har oplevet udøve vold. Ofres rettigheder bør gå forud for gerningsmænds. Ofrene og deres børn bør fritages for nogensinde at skulle møde gerningsmændene igen. Vi bør forlade troen på, at alle voldsudøvere kan og vil ændre adfærd og i stedet lade ofrene og deres børn få et liv, hvor de aldrig mere behøver at møde den person, som har gjort dem fortræd.

Kvinder og børn skal ikke tvinges til at være socialt netværk for mænd med massive personlige problemer og undertrykkende adfærd. Men det er præcis det loven om Forældreansvar gør. Den er skrevet for at sikre mændene den glæde, det er at have børn. Men det sker alt for ofte på bekostning af kvinder og børn, som bare bruges og udnyttes. Derved videreføres problemerne i de næste generationer.

I Finland går mange ægteskaber i stykker på grund af alkoholisme. Mange af disse fraskilte fædre er komplet uegnede til at se deres børn. Skal kvinder og børn bruges til at forsøge disse mænds tilværelse? Eller skulle samfundet gøre en større indsats for at forebygge alkoholisme?

I Danmark findes præcis de samme problemer, selv om vi ikke taler meget om dem. Staten tillader gambling og hasardspil og annoncering herfor, gør alt for lidt for at beskytte børn og unge imod vold og porno, udspreder dårlig moral i massekulturen og tolererer sexistisk propaganda i stor stil. Selvfølgelig krakelerer moralen i en befolkning, som udsættes for et så stort pres. De svageste bukker under og bliver misbrugere, voldsudøvere eller ofre eller gældsættes og kommer ud på et skråplan i deres tilværelse. Dette rammer familierne og børnene betaler den højeste pris.

I mange andre sammenhænge er du, Lone Dybkjær, kendt for at gøre en fortræffelig indsats for kvinder. Vi mangler bare din solidaritet når det gælder kvinder og eller børn, som har det virkelig dårligt i forbindelse med forældremyndighed og samvær. Ikke alle mænd har det, der skal til, for at samvær eller fælles forældremyndighed fungerer. Og der er sikkert også kvinder og børn, som går i baglås i forhold til en bestemt far, uden at der behøver at være noget galt med ham. Ikke alle mennesker går godt i spænd sammen. Dette menneskelige hensyn burde lovgivningen levne plads til.

Med venlig hilsen
Nanna Gersov